

MINISTRE,
Ectic contenta. Ministre, ministre, ministre. Ectic contenta. No ho hagués dit mai, ministre, però vostè m'ha fet viure un moment gloriós. Bé, viure... viure no, perquè no hi era (com m'hagués agradat compartir amb vostè aquest moment, ministre, com, però la meua agenda no m'ho va permetre, ja em disculparà), però si veure... veure i reveure, que és tal la satisfacció que m'ha provocat, que l'he mirat i remirat unes quantes vegades.

Ministre.... estic contenta.
És ben cert que en el passat la seva cara, la seva presència, fins i tot el seu nom, perdó, el seu cognom, que m'ha de reconèixer que sona estrany... Wert, em provocaven recel, una certa insatisfacció,

fins i tot por. Ministre, no s'enfadi... és que, vostè és com és i jo sóc com sóc i és evident que som tan diferents ministre, que fins i tot crec que el que vostè entén com a cultura i el que entenc jo, no son el mateix.

Ha descobert el terrible plaer de paraules com celobert, maduixa, xocolata, llibertat o pessigolles?... no, jo crec que no, perquè si les provés...

Però ministre, tot això ha canviat. Ara, ho reconec, em diuen el seu nom i somric. Se m'escapa un mig somriure, sí, ho reconec, sorneguer.

Ministre... la seva llei educativa fa riure. Serà una llei però és inacceptable i promet la insubordinació. I no només parlo del català (per cert ministre... el parla en la

intimitat? Ha descobert el terrible plaer de paraules com celobert, maduixa, xocolata, llibertat o pessigolles?... no, jo crec que no, perquè si les provés... li agradarien tant que les respectaria més...), parlo també de la religió (és creient oi ministre? diguim que sí, perquè sinó, em vindran al cap paraules com lobby, deutes, interessos i diners bruts que faran que el seu nom torni a quedar associat a coses lletges, parlo de la poca importància que dóna a l'escola pública (li he parlat ministre, dels meus fills, el Joan i l'Aina, catalans i escolaritzats al Salvador Sanromà, una escola de Llinars de la qual estic encantada i evidentment, pública?, no oi? Perdoni'm).

Li deia, ministre, que m'ha fet feliç per un moment... Perquè fa uns dies se li va quedar una cara, ministre, una cara sem-

blant a la que se'ns queda a tots quan fa alguna bestiesa de llei com la que fa. Fa uns dies uns acabats de llicenciar li van negar la salutació en una entrega de diplomes. És un gest tan simbòlic, ministre, tan bonic.

Un gest d'aquells que, a vostè, no li farà reflexionar res, que el conec, però que a mi em faria pensar molt. I que a més, ho reconec, m'ha encantat.

Vostè dirà que no té importància. Que els estudiants d'aquest país no valen res. I que quina falta de respecte. És més, segurament afegirà un "veus, cal canviar l'educació perquè els joves ja no tenen valors". Ho dirà en castellà obviament, ministre, perdoni'm. I seguirà endavant, que a qui no ha passat res.

Però jo ministre, estic contenta.
Gràcies ministre. Com a mínim... m'haurà regalat un moment d'absolut plaer.

CULTURA

Joan Sala Vila

los rípios de Francisco Barbachano

Fornells-Pla i Conxa Sisquella

El taller artístic de Conxa Sisquella, convertit en galeria d'art, presenta obres dels darrers anys de la vida dels dos artistes, matrimoni en la vida i matrimoni en l'art. L'amor que es professaven mútuament, que era extraordinari, esdevenia leimotiv en les hores de creació artística. Dues persones, que de l'art en feren la seva vida, precursors a Catalunya del boom artístic dels anys de la revolució de les arts plàstiques amb els Salons d'Octubre i el Dau al Set. Dues persones que han escrit un capítol en la història de l'art, ultrapassant les fronteres de casa nostra, essent estimades a Europa, Amèrica i el Japó.

L'exposició que es pot visitar a la Garriga (C/Calàbria 208, seu de la Fundació) és una demostració de maduresa i plenitud artística amb unes connotacions que conviden a contemplacions de l'art que neix en el cor de les persones. El missatge que trameten el traç i el cromatisme de l'obra dels darrers anys de la seva vida, traspassats Fornells-Pla l'any 1999 i Conxa el 1996 va més enllà del comiat vital per endinsar-se en la realitat dels moviments del ser. Conxa convida en la seva darrera obra a interpretar el buit com element d'anàlisi interior orientant la mirada vers el color i la forma del propi esperit. Fornells-Pla posa la mirada en la universalitat de l'existència recalcant la importància de la individualitat i ell i ella ho embolcallen amb el color de la saviesa i el sentiment.

Por tener, hasta tienen, subvencionado el cubata en las Cortes españolas, nuestros padres de la patria.

Y es que sus señorías inclitas y avispadas, saben bien que es un chollo mover los hilos de España.

En eso no hay discrepancias todos a la una andan: las derechas, las izquierdas, como los cánones mandan.

Se la pisan, señorías, y perdonen la confianza; pero el whisky, la merienda, y el carajillo de marras, no tiene el dinero público el porqué pagar la farra.

El ciudadano de a pie está hasta el gorro, ¡caramba! El yantar y barra libre, no figura en el programa.

¡Se la pisan, señorías!

Sintigo, de la Cia. Anònims

Una dura crítica social i humana l'espectacle creat i presentat pel grup de nois i noies de la jove companyia al Teatre Ponent. La darrera seqüència de l'obra fa intel·ligible tot el procés de l'obra de teatre. La denúncia d'una solitud viscuda per la gent jove per culpa del mal exemple de la gent gran. La vida no ha estat "contigo" sinó que s'ha desenvolupat "sintigo". L'educació que la societat els ha donat no els porta a la felicitat social sinó a la mort social, com proclama l'escena de la mort d'una de les protagonistes, precisament la dona, símbol de la llibertat i de l'amor lliure, que proclama que del seu cos en pot fer ella allò que vulgui. Una obra ju-

venil de protesta que no respira els plaers de la vida que la societat els brinda sinó dolors i malestar. Conseqüència, girar-li l'esquena a la filosofia d'aquesta societat i pensar-ne una de nova.

El desenvolupament de l'espectacle en base a una successió d'escenes tretes de la vida i inspirades en cançons de Sabina, palesa la clarividència dels joves que no tenen por d'enfrontar-se als hàbits de la societat que contràriament a allò que els diuen, els produeix fàstic, malestar, desencís i necessitat d'un nou model de vida social.

El tema central bastit bàsicament en les relacions socials de parella demostra

com és la mirada jove que de la credibilitat en fa sospita i de la pràctica un motiu de desig necessari de canvi. Allò que en un principi em provocava enuig esdevingué motiu d'esperança perquè és la joventut l'esperança d'un món millor, món millor que sense unes bones relacions socials basades en un amor creatiu és impossible d'aconseguir.

No cal entrar en la qualitat artística dels actors i actrius perquè l'autèntica qualitat rau en el missatge de l'espectacle creat per gent jove.